

Middelen en voornaamste argumenten

Het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) motiveert zijn hogere voorzetting tegen het bovengenoemde arrest als volgt:

Het Gerecht heeft in de punten 35 en 36 van het bestreden arrest artikel 7, lid 1, sub c, van verordening nr. 40/94 geschonden doordat het de aanduiding „EURO” weliswaar als een verwijzing naar de geografische herkomst van de waren of diensten heeft beschouwd, maar tegelijkertijd heeft geoordeeld dat deze aanduiding alleen dan niet als gemeenschapsmerk kan worden ingeschreven wanneer de geografische herkomst „essentieel” is voor het in aanmerking komende publiek. Dit is in strijd met de duidelijke bewoordingen van bovengenoemde bepaling, die zonder enige verdere beoordeling de inschrijving weigert van aanduidingen van de plaats van herkomst. Bovendien blijkt uit het arrest van het Hof van 12 februari 2004 in zaak C-363/99 dat de inschrijving wordt geweigerd van alle tekens of aanduidingen die eigenschappen van de opgegeven waren of diensten beschrijven, zonder dat daarbij van belang is of deze eigenschappen „essentieel” zijn.

Het Gerecht heeft in de punten 36 tot en met 43 van het bestreden arrest artikel 7, lid 1, sub c, van verordening nr. 40/94 geschonden doordat het met betrekking tot de aanduiding „PREMIUM” weliswaar de kwaliteitsaanduiding beoordeelt, maar tegelijkertijd de toepassing van voormelde bepaling op deze aanduiding heeft geweigerd. Artikel 7, lid 1, sub c, van verordening nr. 40/94 sluit de inschrijving van aanduidingen van de waarde zonder enige verdere kwalificatie uit, aangezien elke concurrent van de aanvrager het recht dient te hebben dergelijke aanduidingen te gebruiken, zonder daarbij te worden belemmerd door merkrechten van derden op dergelijke aanduidingen. Het argument van het Gerecht (punt 39), dat aanduidingen als „PREMIUM” (alleen) in het kader van artikel 7, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94 moeten worden beoordeeld, is in het onderhavige geval niet ter zake dienend. Aangezien de aanduiding „PREMIUM” als kwaliteitsaanduiding reeds onder artikel 7, lid 1, sub c, van verordening nr. 40/94 valt, is het niet nodig terug te vallen op artikel 7, lid 1, sub b, van deze verordening.

Volgens de door het Hof in zijn arresten geformuleerde beginselen, die in punt 44 van het bestreden arrest worden vermeld, is een uit beschrijvende bestanddelen samengesteld merk ook in zijn geheel beschrijvend, voorzover niet wordt vastgesteld dat de samengestelde aanduiding in haar geheel een andere betekenis heeft dan die van de onderdelen. In casu is het duidelijk dat de aanduiding „EUROPREMIUM” — een op de gebruikelijke wijze gevormde samenstelling van beide bestanddelen „EURO” en „PREMIUM” — ook in deze samenhang niets anders uitdrukt dan dat de opgegeven waren en diensten van Europese oorsprong zijn en een bijzondere kwaliteit hebben.

Om de hiervoor uiteengezette redenen berust het bestreden arrest dus op schending van artikel 7, lid 1, sub c, van verordening nr. 40/94 en dient het derhalve te worden vernietigd.

(¹) PB C 69, blz. 14.

Verzoek van het Østre Landsret van 15 maart 2005 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen VW-Audi Forhandlerforening, optredend namens Vulcan Silkeborg A/S, en Skandinavisk Motor Co. A/S

(Zaak C-125/05)

(2005/C 143/25)

(Procestaal: Deens)

Het Østre Landsret heeft bij beschikking van 15 maart 2005, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 17 maart 2005, in het geding tussen VW-Audi Forhandlerforening, optredend namens Vulcan Silkeborg A/S, en Skandinavisk Motor Co. A/S, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet artikel 5, lid 3, van verordening (EG) nr. 1475/95 (¹) van de Commissie van 28 juni 1995 betreffende de toepassing van artikel 85, lid 3, van het Verdrag op groepen afzet en klantenserviceovereenkomsten inzake motorvoertuigen (hierna: „groepsvrijstellingsverordening nr. 1475/95”), aldus worden uitgelegd dat de leverancier ingeval hij de overeenkomst met een dealer met inachtneming van een opzegtermijn van één jaar ontbindt, een nadere motivering moet verstrekken naast de zuivere vermelding van die bepaling?
2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

Welke eis dient krachtens het gemeenschapsrecht aan de inhoud van die motivering te worden gesteld, en wanneer moet die motivering worden gegeven?
3. Wat is de consequentie wanneer geen behoorlijke of tijdige motivering wordt gegeven?

4. Moet artikel 5, lid 3, van groepsvrijstellingsverordening nr. 1475/95 aldus worden uitgelegd dat de ontbinding van de overeenkomst met een dealer met inachtneming van een opzegtermijn van één jaar plaats moet hebben in het kader van een door de leverancier reeds opgesteld reorganisatieplan?

5. Indien de vierde vraag bevestigend wordt beantwoord:

Welk vereiste dient krachtens het gemeenschapsrecht te worden gesteld aan de inhoud en vorm van een door de leverancier opgesteld reorganisatieplan, en wanneer moet het reorganisatieplan worden overgelegd?

6. Indien de vierde vraag bevestigend wordt beantwoord:

Moet de leverancier de inhoud van het reorganisatieplan aan de betrokken dealer meedelen en wanneer en in welke vorm moet die mededeling aan de dealer in een gegeven geval plaatshebben?

7. Indien de vierde vraag bevestigend wordt beantwoord:

Wat is de consequentie wanneer een eventueel reorganisatieplan niet voldoet aan de eisen waaraan de vorm en inhoud van een reorganisatieplan dient te voldoen?

8. Blijkens de Deense versie van artikel 5, lid 3, van groepsvrijstellingsverordening nr. 1475/95 is voor ontbinding door de leverancier van de dealerovereenkomst met inachtneming van een opzegtermijn van één jaar vereist dat „[...] det er nødvendig at foretage en gennemgribende reorganisering af hele forhandlernettet eller en del heraf[...]” [NL: „[...] in geval van noodzaak tot ingrijpende reorganisatie van het volledige distributienet of van een wezenlijk deel daarvan [...]”. Het woord „nødvendig” (noodzakelijk) staat in alle taalversies van groepsvrijstellingsverordening nr. 1475/95, terwijl het woord „gennemgribende” (ingrijpende) alleen in de Deense versie staat.

Tegen deze achtergrond wordt gevraagd:

Welke eis dient aan de aard van de reorganisatie te worden gesteld, zodat de leverancier de dealerovereenkomst kan ontbinden met een opzegtermijn van één jaar overeenkomstig artikel 5, lid 3, van groepsvrijstellingsverordening nr. 1475/95?

9. Moet bij de beoordeling of is voldaan aan de voorwaarden — voor ontbinding van de overeenkomst door de leverancier met een opzegtermijn van één jaar krachtens artikel 5, lid 3, van groepsvrijstellingsverordening — belang worden gehecht aan de vraag wat de economische consequenties voor de leverancier zouden zijn indien de leverancier de overeenkomst met inachtneming van een opzegtermijn van twee jaar had ontbonden?

10. Op wie rust de last van het bewijs dat is voldaan aan de voorwaarden waaronder de leverancier de overeenkomst met een opzegtermijn van één jaar krachtens artikel 5, lid 3, van groepsvrijstellingsverordening nr. 1475/95 kan ontbinden, en hoe kan die bewijslast worden opgeheven?

11. Moet artikel 5, lid 3, van groepsvrijstellingsverordening nr. 1475/95 aldus worden uitgelegd dat de voorwaarden

— voor ontbinding van de overeenkomst door de leverancier met een opzegtermijn van één jaar krachtens deze bepaling — reeds als vervuld kunnen worden beschouwd omdat de uitvoering van groepsvrijstellingsverordening nr. 1400/2002 als zodanig een ingrijpende reorganisatie van het distributienet van de leverancier noodzakelijk kan hebben gemaakt?

(¹) PB L 145 van 29.6.1995, blz. 25.

Beroep, op 21 maart 2005 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland

(Zaak C-127/05)

(2005/C 143/26)

(Procestaal: Engels)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 21 maart 2005 beroep ingesteld tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M.-J. Jonczy en N. Yerrell, leden van haar juridische dienst.

De Commissie concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk, door de verplichting van werkgevers om te zorgen voor de veiligheid en de gezondheid van de werknemers inzake alle met het werk verbonden aspecten, te beperken tot de verplichting om dit te doen „voorzover dit redelijkerwijs mogelijk is”, niet heeft voldaan aan zijn verplichtingen krachtens artikel 5, leden 1 en 4, van richtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk (¹);
2. het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De klacht van de Commissie is gebaseerd op Section 2(1) van de Health and Safety at Work Act 1974, die bepaalt dat de werkgever verplicht is te zorgen voor de veiligheid, de gezondheid en het welzijn van alle werknemers op het werk, „voorzover dit redelijkerwijs mogelijk is”. Volgens de Commissie is deze beperking van de verplichting van de werkgever onverenigbaar met artikel 5, leden 1 en 4, van richtlijn 89/391/EEG (hierna: „richtlijn”).